

SUSIKOIRA ROIN

TUNTURISEIKKAILU

 Kids

JORMA KURVINEN

Jorma Kurvinen

Susikoiria Roin tunturiseikkailu

SAGA Egmont

Susikoira Roin tunturiseikkailu

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1979, 2024 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727195261

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Reksin silmät paksusankaisten silmälasien takana näyttivät uteliailta.

– Mitä sinä teet, jos minä en anna vapaata?

Tomi nielaisi.

– Kaksi päivää tähän aikaan keväästä on melko paljon, rehtori lisäsi hiillosta.

Isä oli sanonut että jos lupaa ei tule, reissulle ei sitten lähtä.

Reksille voisi tietenkin säveltää, että ne olivat jo matkalla eikä mitään voinut perua. Mutta eivät ne vielä olleet.

– Luultavasti minä menisin ja ottaisin sitten jälkkärit tai mitä perästä kuuluu.

Rehtorin suupieltä nyki.

– Kai sinun sitten pitää päästä.

Vouv!

Tomi oli huutaa sen ääneen.

– Sinä olit pääsiäisenäkin, tietääkseni, reksi sanoi kuin syyttävästi.

– Joo mutta ihan toisella suunnalla vain kaksi päivää hiihtämässä. Ja ilman Roita. Tämä on harvinainen tilaisuus päästä yhdessä, kun on menen tullen yksityiset kyytit.

Reksin käsi ojentui jo puhelinta kohti. Se sanoi kuitenkin vielä:

– Mikä siellä sinua vetää eniten? Vai voiko sitä yksilöidä?

Tomi veti suutaan hymyyn.

– Tällä kertaa voi. Se on Mara Sund.

Rehtori veti kätensä puhelimelta takaisin.

– Se rallikuski?

– Viime vuonna viides maailmassa.

Reksi nyykäytti päätään.

– Se pelaa tennistäkin. Muutenkin kuin mainoksissa televisiossa.

– Se on hyvä missä tahansa. Tuolla ne tekevät mainosfilmiä kelkkayhtiölle. Asuvat samassa hotellissa missä mekin. Ja meidän kuski, se jonka autossa me Roin kanssa mennään, tuntee sen.

Reksin käsi siirtyi jälleen puhelimelle.

– No niin, hyvää matkaa sitten! Älä katkaise mäessä niskoja. Siellä voi olla kova hanki.

– Toivottavasti on.

Ovella Tomi pysähtyi.

– Kiitos vaan vapaapäivistä!

Rehtori heilautti kättään.

Tomi livahti kanslian puolelle ja sieltä käytävään.

Piti kävellä oikein tahallaan jalkojaan vedellen ettei hyppinyt riemusta kuin alakoululainen.

Hänellä oli nyt Roin kanssa kuusi päivää aikaa olla Lapissa. He lähtisivät jo huomenillalla, heti koulun jälkeen, kun Hessu ja

sen isä, joka oli Saarisen mummin siskonpoika, tulisivat Helsingistä.

Saarisen mummi, heidän lähin naapurinsa, tämän koko asian oli järjestänytkin. Huudellut vaan yksinkertaisesti viime viikon lopulla omasta pihastaan, että Tomilla olisi mahdollisuudet päästä Roin kanssa Lappiin vapuksi, kun hänen siskonpoikansa ajelisi tästä sinne muutamaksi päiväksi.

Tomi oli ensin innostunut, mutta sitten tullut järkiinsä.

– Miksi se meitä sinne rupeaisi haalaamaan?

– Ottaa se mielellään, varmasti, Saarisen mummo intoili. –

Sinä voisit olla Hessulle kaverina sen aikaa, kun Erkki on katsomassa niitä palstoja. Ja Hessu on ihan hurmoksissaan Roista. Se on hulluna koiriin, mutta ne eivät voi ottaa itse, kun Hessun veli ja sisko ovat allergisia koiralle. Minä tulen ja soitan teiltä Erkille, kun haen sisältä numeron.

Tomi oli haaveillutkin keväthangille pääsystä, kun Lunkreeni, Peltivaarin kaveri, oli mennyt isolla amerikanraudallaan Lappiin viikko sitten. Mutta niin pitkäksi ajaksi ei voinut kuvitellakaan saavansa lomaa koulusta. Lunkreeni oli ensin jossakin Norjan puolella niissä kehumissaan kauppa-asioissa, ja tulisi tunturihotelliin vapunpäivänä. Nyt Tomi voisi palata hänen kanssaan, ja saada muutaman päivän loman. Mitä se Erkki nyt sitten sanoisi.

Pelot olivat kuitenkin turhia. Erkki innostui Saarisen mummin puheista kovasti ja aikoi ottaa Hessun mukaansa. Kaveruksilla olisi seuraa toisistaan puolitoista päivää, joka Erkillä menisi tonttikauppojen valmistelussa.

Saarisen mummi kuului lupaavan Tomin puolesta:

– Kyllä se siitä huolehtii. On meidän Satuakin hoivaillut pienestä saakka.

Siinä vaiheessa Tomi hermostui.

– Minkä ikäinen se Hessu on?

Saarisen mummin sormi piirsi ilmaan neljäntoista numerot.

No sitten! Mitä huolehtimista se sen ikäinen kaveri enää tarvitsi. Mutta kyllä he yhdessä olisivat koko sen ajan, että Hessulla olisi seuraa, jos se siitä oli kiinni.

– Minä varmistan vielä reksiltä vapaan saannin, Tomi muistutti. – Soitetaan sitten uudestaan. Mummi antoi kuulokkeen Tomille itselleen.

Erkki tuntui täysijärkiseltä kaverilta. Tajusi heti.

– Teillä vois olla Kessun kanssa siellä melko kivaa. Sundin Maralla on siellä parasta aikaa menossa jonkin mainosfilmin teko ja se vois vaikka antaa teille pienet kyydit moottorikelkalla siellä.

– Sundin Maralla! Tomi henkäisi. – Sekö on siellä?

– Sattuu olemaan. Ja melko tuttu kaveri sitäpaitsi.

Sehän olis mahtavaa.

– Sovittu. Me olemme Hessun kanssa keskiviikkona joskus neljän maissa iltapäivällä siellä. Ja jatketaan samaa lentoa Lappiin, kun on nykäisty sun kamppeesi auton perään ja sukset katolle. Mitä valmiimpana sinä olet, sitä nopeammin selviydytään jatkoon.

– Minä olen kyllä, Tomi oli luvannut.

Päivän viimeiselle tunnille mennessään hän vielä käytävässä mietti oliko kaikki huomiseksi varmasti kunnossa.

Sukset olivat jo nyt pussissa. Reppu valmiina. Rahat lompakossa. Madot hän kävisi pilkkimistä varten vielä urheiluliikkeestä huomenna koulusta palatessaan, ja Roin Poliisilaitokselta, jossa se oli Yrjölällä komisarion kouluttaessa uusia alaisiaan yhteistyöhön koiran kanssa.

Kun nyt vaan saisi ensi yönä unen ja nukkuisi kunnolla, ettei huomenna väsyttäisi, kun he ajaisivat pitkän illan Lappiin. Ja kun se Hessu olisi edes kohtuullinen jätkä, vaikka sen kanssa ei tarvitsekaan hukata aikaa kuin puolitoista vuorokautta. Sen jälkeen Tomi olisi vapaa siirtymään Alvin taloon kylälle. Hän oli jo soitellutkin ja Alvi oli toivotellut tervetulleeksi. Poroisännän äänessä oli puhelimessa soinnahtanut tapaamisen ilo, joka lämmitti Tomin mieltä.

Yrjölä oli yksin huoneessaan, kun Tomi koputti ja meni sisälle. Tai ei oikeastaan yksin: seinustalta ryykäsi karvainen liehuhäntä ottamaan isäntää vastaan Tomin harpatessa kutsun kuultuaan huoneeseen.

Hän hämmästyhi hiukan osaston autiutta. Mutta Yrjölällä oli siihen selitys:

- Minä en nyt tarjoa sinulle edes kahvia. Tule joku toinen kerta, niin otetaan vahinko takaisin. Nyt on semmoinen hoppu, että puolet koulutuspäivästäkin meni sekaisin.

- Joku tietenkin kaapannut taas koneen ja kiertää Monica Aspelund kainalossaan Helsingin ja mejän väliä, Tomi ehdotti.

Komisario pysyi totisena.

- Pitäkää tekin varanne, kun kerran lähdette auton kanssa sinne pohjoisen maanteille. Siellä on irtaallaan kaksi erittäin vaarallista rikollista.

- Missä päin siellä?

Yrjölä huokasi.

- Kun tietäisikin. Mutta pohjoiseen ne ovat todennäköisesti yrittämässä. Varastetulla autolla.

Toinen auttoi kaverinsa karkuun vankilasta ja joskus aamuyöllä ne teki ison murren lahtelaiseen tavarataloon. Yövärtijä yllätti ne ja sai kuulan rintaansa.

Tomi hätkähti.

– Ne ovat aseistettuja?

– Ja raskaasti, Yrjölä huokasi.

– Mistä tiedetään, että ne ovat tulossa pohjoiseen?

– Ne ovat ostaneet varastamaansa mersuun polttoainetta ainakin Jyväskylältä. Ja joku taksimies huomioi ylinopeudella ajavan auton Viitasaaren korkeudella. Tuntomerkit kahdesta miehestä ja autosta sopivat täysin. Me oletamme, että ne yrittävät ajaa ylös länsirajalle ja päästä siellä Ruotsin puolelle.

– Ne ovat sitten jo siellä.

– Eivät ole. Joka ainoa raja-asema on ollut valvonnassa aamukahdeksasta lähtien. Niistä ei ole menty yli ainakaan sillä autolla. Ne ovat kumpikin satakahdeksankymmentäsenttisiä ja vielä risat päälle. Eivät ne ihan huomaamattomia ole. Ilmeisesti ne luistelevat rajan pinnassa edestakaisin tai käyttävät uutta kyytiä itselleen. Siellä ei kannata jättää nyt autoaan lukitsematta.

Tomi kosketti Roin päälakea ja kaulaa.

– Meidän ajokkia ei puhalleta, kun siinä pidetään koko ajan vahtia takaistuimella.

Nyt käväisi hymy Yrjölänsä suupielessä.

– Tiedätte olla varuillanne. Ne ovat pitkiä voimakkaita miehiä. Mustatukkaisia ja Järvisellä on arpi vasemmassa ohimossaan. Arolan taas tuntee paksuista kulmallisista.

Tomi taputti häntäänsä heiluttavaa koiraa.

– Sano vaan missä järjestyksessä Roi saa syödä ne, jos kohdalle osuvat. Järvinen ensin, vai?

– Vaikkapa niin.

Komisarion toivotettua hyvää matkaa oikein kädestä Tomi ja Roi lähtivät.

– Nyt ukko mennään vilkkaasti, että ennätetään ostaa madot mennessä ja laittautua valmiiksi kotona, Tomi hoputteli Roin nostellessa jalkaansa tiheäpuoleisesti Poliisilaitoksen viereisessä puistikossa.

Tornitalon remmi heilutti kättään R-kioskin kulmalta. Kiireestä huolimatta Tomi muutti suuntaa. Hän näki heti mikä Äksyllä oli allaan.

Se istui uuden punaisen Monkeyn niskassa.

– Vilkaises vähän pakaria. Ja jousitusta!

Äksy yritti pitää naamansa peruslukemilla, vaikka oli haljeta ylpeyteen.

– Upea peli, Tomi tunnusti. – Onneksi olkoon!

– On sitä tässäkin hampuusisakissa ees yksi kentlemanni, Äksy kuulutti ja katsoi ympärilleen. – Tota minä oon päivän oottanu.

Remmi ympärillä nauroi.

Tommin onnittelut olivat tulleet kyllä ihan vilpittömästi sisikunnasta saakka. Äksy oli ansainnut Monkeynsä. Se oli tehnyt syksyllä isänsä kanssa sopimuksen. Isä oli luvannut antaa toisen puolen moporahoista, kun Äksy itse tienasi ja säästi oman puoliskonsa.

– Vaikka ostat mun puolestani lentokoneen, äijä oli ilmoittanut. – Kun sinä pistät siihen puolet hinnasta, niin minä revin kyllä jostakin sen toisen puoliskon.

Äksy oli kulkenut talven jakamassa lehtiä. Noussut aamuviideltä satoi taikka paistoi. Nyt se jakoi voittajan hymyjä ympärilleen.

Tomi arvosti Äksyn sisua. Mies tiesi kummassa taskussa posaa piti, kun hankki itse siihen rahatkin. Suurin osa tästäkin porukasta oli niin malttamatonta, että lenkkikengätkin olis ostettu yksin kappalein, ensin vasempaan jalkaan ja sitten oikeaan, jos niitä sillä tavalla myytäisiin.

– Kottiisko sinä oot menossa? Minä voin nakata loppumatkan, Äksy tarjoutui.

– Olis kyllä aika kivaa, Tomi myönsi.

Äksy siirtyi istuimella eteenpäin.

– Mahtuu siihen, hän kehui. – Varot vaan vähä koipijas.

Roi yltyi haukkumaan.

– Sinä et kylläkään mahdu, Äksy pauhasi sille. – Jos et tuu ajamaan, karvanaama.

Roin haukku vain yltyi, niin että Tomin piti heristää sille varoittavasti sormiaan.

– Hellitä vähä, ettei talkkari kuule. Se ei satu tässä ostarissa olemaan mikään eläinten ystävä.

– Ei takuulla, Äksy vahvisti. – Eikä ihmisten.

Äksy oli jo polkaisemaisillaan käynnistintä, kun Tomin katse osui kioskin seinässä roikkuviin mainoksiin. Moottorijulkaisun kannessa komeili Mara Sundin kuva ja alapalkissa luki isoin kirjaimin: EN MILLOINKAAN AJATTELE MUUTA KUIN AJAMISTA. Keltainen tähti kannen kulmassa mainosti »Makea lakana Marasta».

– Oota vähän!

Äksy käynnisti Monkeyn Tomin vilahtaessa kioskin luukulle lehteä ostamaan.

– Se tuli jo eilen, Äksy tiesi kaasutellessaan konetta lämpimäksi. – Minullakin on Mara seinällä.

Tomi ja Roi saavat tilaisuuden lähteä lomailemaan Lapin keväthangille. Loma saa kuitenkin yllättävän kääntein: läheisestä lomakeskuksesta katoaa turisti, ja Tomi ja Roi päätyvät mukaan pelastusoperaatioon. Talvisilla tuntuilla vaanii toinenkin uhka, kun salaperäiset rikolliset yrittävät päästä rajan yli pois Suomesta.

Susikoira Roin tunturiseikkailu on neljäs osa vauhdikasta nuortenkirjasarjaa, joka kertoo Tomin ja saksanpaimenkoira Roin seikkailuista. Kirjasarjaan perustuu klassikoksi noussut tv-sarja, ja ensimmäisestä kirjasta on tehty myös elokuva *Susikoira Roi*, joka ilmestyi 2022.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti *Susikoira Roi* -kirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.